

Minister min Anerkendelse, fordi han har ladet den Aldersgrænse, som fastsattes i Loven af 7. August 1922, blive staaende uændret. Jeg forlanger ikke af den højtæredede Minister, at han fra dette Sted skal udtale, at det er hans Opfattelse, at den i Loven fastsatte Grænse netop er den rette. En saadan Fordring bør man ikke stille til Ministeren, og han vilde vel heller ikke føle sig vel tilpas ved at skulle opfylde et saadant Krav, hvis det rejstes til ham, men at det i Virkeligheden er hans Mening, nærer jeg ikke den allerfjerneste Tvivl om. Det, som det for mig kommer an paa, er nemlig dette, at Aldersgrænsen *indirekte* anerkendes, at Indrømmelsen *indirekte* gives; det er for mig det tilstrækkelige. Ikke blot er den Aldersgrænse for Adgang til Aldersrente, vi har fastsat her i Landet, den laveste, der findes i noget Land, men den hviler ogsaa paa et efter min bestemte Opfattelse uigendriveligt Princip. Aldersdomsunderstøttelsesloven byggede paa Kommunalbestyrelsens *frie Skøn*, og derfor maatte Aldersgrænsen sættes saaledes, at alle, der kunde være Tale om at støtte, fordi deres Erhvervsevne var svækket paa Grund af Alder, fik Adgang til at komme ind under dette Skøn; Aldersgrænsen maatte derfor sættes saa lavt, at alle, hvis Erhvervsevne var indskrænket paa Grund af Alder, kunde antages at ligge over den, og derfor satte man den ved 60 Aar. Men ved Aldersrenteloven gaves der en *Ret* for alle, hvis Indkomst og Formue laa under visse Grænser, til med en vis opnaaet Alder at faa en Pension, og derfor maatte selvsagt Grænsen sættes saaledes, at man turde regne med, at i hvert Fald Flertallet af dem, der havde naaet denne Aldersgrænse, var saaledes svækkede paa Grund af Alder, at deres Erhvervsevne maatte antages at være i betydelig Grad reduceret. Disse to Aldersgrænser, Grænsen for Adgangen til at komme ind under Kommunalbestyrelsens *frie Skøn* og Grænsen for Adgangen til at komme ind under Retsprincippet, som Aldersrenteloven indeholder, maa selvsagt med den Forklaring, jeg her har givet, være helt forskellige, og jeg mener, at 65 Aar er den lempeligste Aldersgrænse, Loven overhovedet kunde sætte, og en lavere liggende Grænse end i de allerfleste andre Lande, hvor man gennem Lovgivningen har søgt

at skabe økonomisk Betyggelse under indtrædende Alder.

At nu Praksis gennem en Aarrække har medført, at Hjælpen i Almindelighed ydes fra det 60de Aar, er ikke Alderdomsunderstøttelseslovens Skyld. Loven gav kun Adgang til at indanke sin Sag, komme ind under Kommunalbestyrelsens Bedømmelse. Derfor har den Omstændighed, at en vis pseudo-human Udvikling i de kommunale Raad har medført, at det store Flertal af dem, der har ønsket det, ogsaa har faaet Alderdomsunderstøttelsen ved det indtrædende 60de Aar, ikke noget med selve den gamle Lov og dens Princip at gøre. Det er, som sagt, Udtryk for en Udvikling, der er foregaaet i den sidste Menneskealder, og som ikke i nogen Maade hviler paa Realiteter. At det i Virkeligheden er gaaet saaledes, har den ærede socialdemokratiske Ordfører (Holger Larsen) bevist ved at nævne det meget store Antal Personer, som i 60 Aars Alderen melder sig til Alderdomsunderstøttelse udfra det Ræsonnement, at jo før man melder sig, og jo før man faar Understøttelse, des hurtigere begynder man at avancere op til de højere Understøttelsesbeløb, som det naturligvis er enhver gammels Maal at naa, naar vedkommende ikke er i Stand til at forsørge sig selv.

Altsaa, denne Aldersgrænse, de 65 Aar, er blevet staaende i det foreliggende Lovforslag. Nu skal jeg ikke — det er der ikke nogen Anledning til — citere de veltalende Udtryk for den Afsky, man maatte nære overfor min Inhumanitet, der jo gav sig Udtryk i, at jeg foreslog, at man skulde gaa disse 5 Aar op med Aldersgrænsen. Der er ikke nogen Grund til at fortabe sig i disse Hyl fra Fortiden, men jeg glæder mig over, at man dog nu i Henhold til det her forelagte Lovforslag er i Stand til at holde Maade baade med Sorgen og Klagen i den Anledning, og det vil jeg ogsaa opfordre til i Fremtiden.

De Betragtninger, som jeg her har tilladt mig at fremføre, rokkes jo paa ingen Maade ved det Ændringsforslag, som stilles til andet Punktum i Aldersrentelovens § 1. Den Adgang, der herigennem aabnes for Personer mellem 60 og 65 Aar til under særlige Omstændigheder at faa Aldersrente som 65-aarig, den findes paa Forhaand i